

LBRIS

We know
books

Marton Lili
Taligás király

tortoma
KÖNYVKIADÓ

Barót, 2016

I. Mordizom király udvarában	7
II. Mordizom barátokat talál	19
III. Szákszorszép szigetén	24
IV. Két cinkos partot ér	30
V. Mi történt Szákszorszép szigetén?	34
VI. A varázslás	45
VII. Minden jó, ha jó a vége	53
VIII. Haza Meseországba	64

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kellős közepén, Seholsincs szigeten, egy gyönyörűségesen, szép ország. Ebben az országban Mordizom király uralkodott. És mivel Seholsincs sziget – maga Meseország – Mordizom király alattvalói igen híresek-nevezetesekek voltak. Itt laktak: Hófehérke és a hét törpe, Csipkerózsika, Piroska és a nagymamája, Hüvelyk Matyi, Hamupipőke, Jancsi és Juliska, a Csizmás Kandúr, Nagyerejű János – de holnap estig sorolhatnánk azt a sok-sok Meseországban élő híres-nevezetességet, akiket ezer és ezer mesekönyvből, millió és millió gyermek ismer szerte a széles világon...

Seholsincs sziget közepén, Meseország fővárosában, amelyet Nincsám városának hívtak, gyönyörű, aranyos-tornyos palota állt. Ebben lakott Mordizom király, aki maga köré gyűjtötte palotájába a világ legérdekesebb és legkedvesebb mesealakjait, hogy ne unatkozzék, s hogy legyen, aki őt kiszolgálja.

Mert bár Mordizom király csak a mesék birodalmában uralkodott, épp olyan sokat követelt birodalmának lakóitól, mint a többi királyok és fejedelmek. Nyomban, ahogy a nap kibújt az Óperenciás tengerből és aranyossá festette Seholsincs szigetét, kis apród lépett a király aranyos-gyémántos, pihepárnás ágáéhoz egy kakassal. Ez a kakas – mely jó barátja volt a rút kis kacsának és vele játszott naphosszat – Meseország lakóinak ébresztőórája volt. Most is harsányat kukorékolt, majd az apród így kiáltott fel:

– Kelj fel, mesék királya, felséges Mordizom!

Mordizom király kettőt horkantott, hármat nyögött, kinyitotta szeszínű szemét, megvakarta három tokáját és ásított:

– Eridj és keltsd fel alattvalóimat is – parancsolta – hogy szolgáljanak felséges személynemnek!

Majd megkérdezte:

– Milyen nap van ma?

Mire az apród így felelt:

– Sosevolt hónap, semmi napja, harminckettedike, bornyúnyúzó péntek, felséges uram...

Ezután rohant a kakassal és felkötötte a palota összes lakóit. Azok meg sorban a király hálótermébe léptek és földig hajoltak. A király felült ágyában s a dagadó párnák és dunyhák között dirigálni kezdte őket:

– Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Mélyebben Hamupipóke! Frissebben Juliska! Egy-kettő! Egy-kettő!

Mind engedelmeskedtek. Olyan volt az egész, mint valami reggeli torna.

Mikor Mordizom alaposan megtornásztatta alattvalóit és megelégette a nagy hajbókolást, megkérdezte:

– Ma ki a királyvakaró?

Piroska lépett elő. Olyan volt mint a mesében, kis piros főkötőt viselt és kosarat vitt a karján.

– Én felség – mondta és mélyen meghajolt.

Mire Mordizom király kegyesen így szólt:

– No, gyere ide Piroska, vakard meg felséges ballapockámat! Azt a legyet pedig, amely felséges orrom legfelségesebb balcimpájára szállt, a nagymamád hessegesse el! Úgy tudom, ma ő a légyhessegető...

Piroska és a nagymamája szó nélkül engedelmeskedtek. Piroska szorgalmasan vakarta a királyt, mialatt az elégedetten nyögött.

Ezután a soros királymosdató lépett ki a sorból. Ez bornyúnyúzó pénteken mindig Hófehérke volt. Két kis apród langyos rózsavízzel telt arany mosdótálat hozott, másik két apród meg a mosdáshoz szükséges holmikát cipelte. Hófehérke selyemtörülközőt kötött a király nyakába s egy hatalmas szivaccsal óvatosan, gyöngéden mosdatni kezdte őfelségét. Eközben egy apród a király ölébe ugrott, lekuporodott s egy fogkefével Mordizom király hosszú lófogait mosta meg, mert őfelsége olyan lusta volt, hogy ezt sem végezte el magában. Ezután a király kiöblintette a száját, lesöpörte öléből a kis apródot, gargarizált, majd hirtelen ráförmedt a szépséges, hófehér ruhás Hófehérré.

– Miért nem vigyázol jobban, te ostoba! Csipi a szappan felséges szememet! A rózsavíz meg túl hideg volt! Ízekre téplek mindnyájatokat, ha nem vigyáztok jobban!

A királyfésülő, Hófehérke egyik kis törpéje volt. Félve lépett az ezüstös-gyémántos fésűvel Mordizom király elé, hiszen a királynak már csak tizenkét szál vékony vörös haja volt a fejebúbján.

– Vigyázz gazfickó – üvöltötte a kis törpére Mordizom. – A múlt bornyúnyúzó pénteken is kitepted egy szál felséges hajamat! Jaj a fejednek, ha csak megrántod valamelyiket! Mert akkor minden szál szakálladat kitepetem!

Szóval Mordizom királynak ezen a bornyúnyúzó pénteken a szokottnál is rosszabb kedve volt. Úgy ordított és veszekedett, hogy Hüvelyk Matyi, aki a legkisebb volt a mesenépség lakói között, ki nem merte dugni csöpp kis orrát az egyik mesebeli királyfi zsebéből – mert Matyi nagyon szeretett a zsebekben kuksolni, ahol oly jól érezte magát, mint kengurufióka anyja ölében. De a többiek is megfélemlítve tettek-vettek a király körül, aki most újból rájuk rivallt:

– Mért nem mulattattok, hé? Mi lesz? Hát ma senki sem szórakoztatja felséges személyemet? Gyerünk törpém! Mesélj valami vígát!

A kis törpe, aki olyan vigyázva fésülgette a királyt, hogy még a nyelvét is kidugta nagy buzgalmában, szomorúan felelte:

– Nem tudom, mivel mulattassam felségedet! Mióta több társunk megszökött Meseországból, mindnyájunknak rossz kedvünk van.

– Azt látom, hogy lógatjátok az orrotokat – dühöngött Mordizom király. – És azt is tudom, hogy elszökött Hófehérke négy törpéje, Ali baba a rablóival, három királyfi, négy hercegnő, kilenc szegénylegény s azonkívül a kis vízi sellőnk, pedig milyen jó dolga volt itt az Óperenciás tengerben! De hát mi lelte ezeket az ostobákat, hogy sorra megszöknek országomból?

Nagy csönd lett, mert senki sem mert Mordizom királynak felelni, őfelsége ugyanis nagy zsarnok volt, de hát senkinek sem volt bátorsága ezt a szemébe mondani. Csak Nagyerejű János tehette volna meg, de ő nem vett részt a reggeli szertartásban.

De mivel Mordizom szeme villámokat szórt és mindhárom tokája remegett a felindulástól, a kis törpe jobbnak látta, ha hirtelen kitálal valamit:

– Biztosan unatkoztok felség – dadogta –, hiszen mióta a világ vi-

lág, mindig ugyanazt csinálják...

– Hogyhogy unatkoztak? Hogyhogy ugyanazt csinálták? – bömbölte Mordizom király.

Mire az okos kis törpe magyarázni kezdett:

– Ügy, felség, hogy Piroska mindig edeltet visz a nagymamának. A nagymamát megeszi a farkas. Hamupipőke elveszti az üvegcipőjét a bálban. Jancsi és Juliska eltévednek az erdőben. A Csizmás Kandúr mindig ugyanazokat a huncutságokat csinálja. Csipkerózsza alszik, a királyfi felébreszti, a boszorkány seprűjén lovagol és varangyosbékává varázsolja a hercegnőket. Ali baba felfedezi a kincsesbarlangot, mi törpék pedig unos-untalan a házikónkban találjuk Hófehérkét. De mit soroljam tovább, hiszen ezt mindenki tudja... Valami újat kellene kitalálni!

A király – akit közben a király öltöztetők selyembe, bársonyba öltöztettek, drága cipellőbe – most ugrott egyet és felkiáltott.

– Igazad van törpém! Csakugyan ez az én népségem mindig újból és újból ugyanazt csinálja. De én majd kitalálok számukra valami újat ezzel az én felséges királyi eszemmel!... Hopp! Megvan – és akkorát rikoltott, hogy mindenki összerezzent és Hüvelyk Matyi ijedtében mélyen elbújt a királyfi zsebében. – Mi lenne, ha egyszer a nagymama enné meg a farkast?

Piroska nagymamája könnyörögve térdreborult a király előtt.

– Felség, bármit megteszek, de ezt ne kívánd! Hogy egyem meg a farkast, amikor csak három lógós fogam van?

De ha Mordizom az ő hordó-fejébe vett valamit, azt már nem lehetett onnan kiverni. Makacsul ismételte:

– Mindegy! Megeszed és kész! És ha nem eszed meg a farkast, három havi áristomot kapsz, úgy igaz, ahogy Mordizom őfelsége a nevem!

Mindenki síri csöndben hallgatta Mordizom királyt, aki rájuk se hederített, hanem reggeliző asztalkájához ült. Miután felhörpintett egy liter kávé és szokása szerint megevett egy sült libát, hátat fordított alattvalóinak és palástját maga után húzva kísért a palota gyönyörű kertjébe.

A mesenéség összedugta a fejét. Mindenki azon szörnyülködött,

hogy szegény nagymamának meg kell ennie a farkast.

E percben hatalmas, szép szál legény lépett a trónterembe. Csak úgy, falusiasan, csizmásán, pörge kalapban, ahogy a mesében is mindig járt. Ő volt Nagyerejű János.

Amikor meglátta a síró-rívó nagymamát s a rosszkedvű mesenépseget, megkérdezte:

– Mi baj barátaim?

Erre aztán nagymama még keservesebben kezdett sírni, a többiek pedig elmondották, hogy mit kíván szegény nagymamától Mordizom király. Aztán sorban panaszkodni kezdtek:

– Engem azért záratott egyszer börtönbe, mert véletlenül a sarkára léptem – mondta a királyfi zsebéből kikandikálva Hüvelyk Matyi.

– Pedig nem fájhatott neki, hiszen nagyon kicsi a lábam!

– Engem azért dugott áristomba – szólt pityeregve Piroska –, mert egyszer, amikor tüszentett, elfelejtettem azt mondani neki, hogy „egészségére drága felség!”

– Engem pedig azért tartott sötét tömlöcben hosszú ideig – mondotta Hófehérke –, mert egyszer nem bókoltam előtte olyan mélyen, mint ahogy ő ezt kívánja...

És erre mind összevissza kiabáltak, panaszkodtak, sírtak és sorra elmondták, hogy kit milyen semmiségért büntetett meg a gonosz Mordizom király.

Nagyerejű János ott állt a terem közepén. Kezében csillogott-ragyogott sárkányölő kardja. A szeme villámokat szórt.

– Csitt! – kiáltotta. – Ne óbégassatok! Hány király van Meseországban? Egy! S hány alattvalója van a királynak? Mint fű a réten. Miért félünk hát ettől az öreg totyakostól, aki úgy félti a trónját, hogy itt alszik a trónteremben?!

A mesenépsege ismerte Nagyerejű bátorságát, de most mégis rémülten tekintett felé. Még sohasem fordult elő, hogy Mordizom királyt valaki „öreg totyakosnak” merte volna nevezni!

Végül is Hamupipőke szólalt meg:

– Testőrei, alabárdosai vannak. Hóhéra! Lenyissanthatja a fejüket!

Az öreg nagymama csendet intett és félve, suttogva szólt.

– Nemcsak ezért félünk tőle. Varázshatalma van fölöttünk! Nem tehetünk ellene semmit!

Nagyerejű azonban így szólt:

– Ez igaz. Varázshatalma köti meg az én erőmet is. Sokszor levertem volna ám fejről a koronáját, de bármily erős is vagyok, nem tehetem ezt, mert ahogy felé közeledem, elgyengül karom-lábam. Így igaz le minket Mordizom király. De ma – ha akarjuk – nagy dolgokat tehetünk ám. Ma csuda nap van! Sosevolt hónap, harminckettedikén s bornyúnyúzó pénteken három percre megtörik a király varázsereje. Ez a nap pedig éppen ma virradt ránk barátaim! A fővárázsló mondta.

A többiek ámuló szemmel, izgatottan figyelték Nagyerejűt, aki így folytatta:

– Ma tehát és éppen ebben az órában három percre nem kell félünk Mordizomtól. Testőreitől, alabárdosaitól pedig ne tartsatok, mert azok már mind a mi barátaink! Mind a mi pártunkon vannak és egy sem akarja már szolgálni Mordizom királyt. Nincs egy teremtet lélek Nincs-ám városában, egész Meseországban, aki öfelsége szeszélyeit el tudná viselni. Én mondom nektek: nincs más híve az egész szízen, mint a vénséges Hószakáll, a legöregebb alabárdos, de az már egy fakanalat sem tud felemelni!

Lett erre nagy ujjongás, öröm. Mind egymás nyakába estek és táncolni kezdtek, mintha csak farsangi multságban lettek volna. Ki-ki a párjával táncolt: Jancsi Juliskával, Hamupipóke a királyfival, Piroska a nagymamájával, Hófehérke a törpéivel – s úgy ugrabugráltak, mintha megbolondultak volna, mialatt Hüvelyk Matyi kis cérnahangján nagyokat kurjongatott az egyik táncoló királyfi zsebében.

De Nagyerejű újból csendet intett és így folytatta :

– Táncolni később is ráértek. Az ébresztő kakas már régóta elkukorékolta ennek a mai bornyúnyúzó, varázstörő napnak reggelét. Hátározzuk el gyorsan, hogy miképpen szabaduljunk meg a királytól.

Tanakodni kezdtek, mert nem volt ám könnyű a dolog.

– Üssük föbe és kész – tanácsolta az egyik törpe.

Nagyerejű megrázta a fejét.

– Ezt könnyen megtehetnénk – mondotta –, de nem helyes dolog!

Mit szólnának a gyerekek, ha megtudnák, hogy az ő kedves Hófehérekjűk, Piroskájűk vagy Hamupipőkējűk részt vett valakinek a megölésében? Meg aztán ha főbeverjűk ökelmėt, egyet rűg, vége van és az nem igazi bosszű! Mást kell kitalálnunk barátaim...

– Ne dobjuk az Óperenciás tengerbe? – kérdezte az egyik törpe.

– Hiába! – rázta a fejét Nagyerejű – azonfelűl, hogy ez is gyilkosság lenne, a mai napon csak a felettűnk való hatalma törik meg három percre és három másodpercre, de a cápáknak meg delfineknek tud ám parancsolni s azok kihozzák a partra. Itt pedig azalatt visszatér a varázsereje és szőrnyű bosszút áll rajtunk!

– De hát mit tegyűnk vele? Adj tanácsot! – kiabálta összevissza a mesenép.

Nagyerejű gondolkozott. Mindenki törte a fejét valamin. Ekkor Hófehéreke első törpėje, aki a legöregebb és legbölcsőbb volt a törpék között, elölépett, megsimogatta hosszú szakállát és így szólt:

– Mondok én nektek valami mást. Nem akarjuk megölni. A tengerbe nem dobhatjuk. Varázserejét örökre meg nem törhetjűk. Így hát szerezzűnk neki olyan nagy bosszúságot, hogy mérgében maga tépje ki azt a tizenkét szál haját, amit annyira félt, s amit örökké drága balzsamokkal keneget. Én csak ennyit mondhatok, de hogy mi legyen az a bosszúság, ti találjátok ki!

Tetszett ez a mesenépségnek. Összedugták a fejűket és tanakodni kezdtek, hogy mitévők legyenek Mordizom királlyal.

Végűl is Nagyerejű oldotta meg a kérdést.

– Tudjátok mit, barátaim? – szólt. – Tréfáljuk meg őfelségét, de úgy, ahogyan a királyát még soha semmilyen alattvaló sem tréfálta. Hagyjuk itt őt ezekben a varázstörő percekben, a szigeten, egyes-egyedűl, palotástól, koronástól, mi pedig költözzűnk át valamennyien az Óperenciás tenger egy másik szigetére, ahol nincs hatalma rajtunk. Ezt kell tennűnk, mert hiszen Meseország királyának csak Meseországban van bűvös ereje felettűnk! Ha itt maradunk – véget érnek a soha vissza nem térő bűvös percek, újból a hatalmába kerűlűnk és szolgálhatjuk, amíg csak világ a világ. El kell mennűnk Meseországból! Majd én vezetek benneteket és nem lesz semmi bántódásotok. Megvéd az én két erős karom, meg a sárkányölő kardom minden ve-